

Aleksandar Vučić, predsjednik Srbistana, o antifašizmu: "Laž je srpski nacionalni interes!"

Kao i svaki diktator i njegov pripadajući aparat, tako i aparat predsjednika Srbistana Aleksandra Vučića smatra da je početak istorije dan kad su preuzeli vlast! Sve prije toga nije postojalo! Tako se ne smije pominjati mladočetnička prošlost Diktatora, njegova uloga u nacističkom aparatu Miloševića i Karadžića, njegov govor u Glini, govor u Skupštini Srbije kada je rekao da za svakog Srbina kojeg ubije NATO treba ubiti sto Muslimana, čime je samo potvrdio da je sljedbenik četničkog koljača Dimitrija Ljotića. Onog Ljotića koji je, zajedno sa njemačkim nacistima, u Kragujevcu, za samo dva dana strijeljao skoro tri hiljade Srba, od kojih i stotine gimnazijalaca. Samo zato što nisu voljeli nacizam! Ne smije se u Srbistanu pominjati da je Diktator skidao ulične table sa imenom Zorana Đinđića, a stavljao table sa imenom ratnog zločinca Ratka Mladića. Da je izjavio kako se, zamislite, samo tri puta napio: Kad je Zvezda postala prvak Evrope u fudbalu, kad je Šešelja ispratio u Hag i kad je slavio ubistvo Zorana Đinđića!

S druge strane, Diktator poštuje i klanja se svom idejnom vođi, osuđenom ratnom zločincu Vojislavu Šešelju, koji se ne skida sa Diktatorovih televizija i sa naslovnica njegovih tabloida. On ćutanjem odobrava javne istupe potpredsjednice Skupštine Srbistana, Vjerice Radete koja pljuje oo žrtvama genocida u Srebrenici. Ponosi se da mu potpredsjednik Stranke i direktor kancelarije za Kosovo, Marko Đurić, kaže da Albanci nisu ljudi, da vojno nesposobni ministar odbrane, Aleksandar Vulin Bošnjake naziva muslimanima, leglom islamske države u BiH, da Hrvate naziva urođenim zločincima, da masa plaćenih „stručnjaka“ svakodnevno negiraju genocid u Srebrenici, državu BiH, da veličaju velikosrpstvo, da pričaju bajke o osuđenim ratnim zločincima kao herojima, da svakog dana šire laž o nemogućoj BiH i mogućoj separaciji re-se i pripajanju Srbistanu, da svaki Dodikov posjet Srbistanu rezervišu prostor za javno negiranje države Bosne i Hercegovine...

LAŽI VOĐE VELIKOSRPSTVA

Dakle, taj i takav Diktator, sa tolikim nijansama neonacističkog, usudio se, neki dan, svim drugim jugoslovenskim državama reći gnusnu laž: da nisu bile antifašističke i da je to u 2.svjetskom ratu bila samo Srbija! Zašto je tu laž izrekao vođa velikosrpstva?

Tajne službe Srbistana imaju centralni zadatak – rušenje države Bosne i Hercegovine kroz devastaciju njenog vijekovima stabilnog društva, njenog načina života. To rade tajno i javno. U tome snažno sudjeluju i velikosrpski, dakle, neonacistički kvazi intelektualni krugovi. U zločinačkoj desoluciji be-ha društva, nije uspjela ni Otomanska imeperija, ni Austro-Ugarska, ni kralj Petar ujedinitelj, ni nacional-socijalistička armada srpskog firera Slobodana Miloševića, a kamo li da uspije buđavi Diktator loše maskiranog spskog neonacizma!

Polazeći od „Načertanija“ Ilije Garašanina, vijek i po dugog programa vanjske politike Srbistana, otac nacije, Dobrica Ćosić, ili: Benito Ćosić, smatrao je da fenomen laži treba dodati kao operativni dio „Načertanija“. Zato Dobrica-Benito/kao slika i prilika Benita Musolinija/, piše:

„Mi lažemo da bi smo obmanuli sebe, da utešimo drugog, lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bedu, lažemo zbog poštenja, lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito. Laž je srpski državni interes!“.

Taj Dobricin mini-esej o laži, Diktator Srbistana primjenjuje u dnevnoj političkoj praksi. Dakle, polazeći od lažnih premisa, Diktator izvlači lažan zaključak: U Jugoslaviji je Srbija bila jedina anifašistička država! Međutim, uz svo izvinjenje mrtvom ocu nacije i živom Diktatoru, istorijska nauka je zabilježila sasvim druge činjenice.

NISU BILI DOBRI NI SEBI, NI NIJEMCIMA

Predsjednik Vlade Kraljevine Jugosavije, Dragiša Cvetković je 25. marta 1941. godine u bečkom hotelu „Belvedere“, uz prisustvo Ive Andrića, potpisao vjernost Kraljevine Jugoslavije Trojnom paktu. Dva dana poslije, u Beogradu su održane antifašističke demonstracije pod geslom: “Bolje rat nego pakt!”. Sljedećih

petnaest dana Jugoslavija će se raspasti. Već 10. aprila proglašava se ustaška Nezavisna Država Hrvatska, uz euforično oduševljenje velikog broja Hrvata koji su pozdravile ulazak njemačkih tenkova u Zagreb gađajući ih cvijećem, cigarama i šunkama „Gavrilović“!

Skrhana i ponižena, okupirana Srbija dobija Vojnu upravu na čelu sa Milanom Aćimovićem. Ona nije bila dobra ni Srbima, ni Nijemcima. Ispostavilo se da je obostrano dobar general Milan Nedić, koji 1.septembra 1941. godine proglašava Vladu nacionalnog spasa. Ona „spašava“ pomoću 13 konc-logora, 80.000 ubijenih antišasista, Jevreja, Roma i drugih građana. Samo na stratištu Jajinci kraj Beograda, oko 11.000 ubijenih Jevreja i oko 12.000 poslanih u Aušvic, tri hiljade ubijenih domoljuba među kojima i stotine gimnazijalaca, u Kragujevcu, 21. i 22.oktobra 1941. g., u kojim su straljačkim vodovima, uz Njemačke, bili i zločinci Ljotičevih četnika...

Cijelo vrijeme rata, putem radija, novina, mitinga i na drugi način, vršena je fašizacija srpskog društva. Njemački jezik se masovno učio. Gkumice Olga Spiridonović, Mira Stupica, Žanka Stokić, kao i Bela Krleža u Zagrebu, četiri godine su harale pozorišnim scenama u mirnom Beogradu i Zagrebu. Kako da ne?!

TRAŽILI MJESTO MEĐU POVLAŠĆENIM NACIJAMA MOĆNOG RAJHA

Naime, Vladi nacionalnog spasa su prethodili apeli lojalnosti vjerskih i intelektualnih krugova Srbije njemačkim okupacijskim vlastima. Tako je „Vreme“ 9. juna 1941. godine objavilo Saopštenje Svetog Arhijerijskog sinoda Srpske pravoslavne crkve u kojem se, među ostalim, kaže: “Brizi za sudbinu srpskog naroda i u uverenju da će SPC u svojim eparhijama i dalje moći bez smetnje vršiti svoju božanstvenu misiju i da će njena stečena, zakonom stečena prava, zajedno sa njenim tradicijama, i dalje biti poštovana i čuvana, Sveti Arhijerijski Sinod će i dalje izvršavati zakone i naredbe okupatorskih i zemaljskih vlasti i uticaće preko svojih organa na potpuno održavanje reda, mira i spokojnosti...”

Tom Saopštenju je prethodilo Saopštenje Milana Aćimovića od 26. maja 1941. godine u kojem on uputio poziv srpskom narodu “...da se pravilno opredelimo kako bi sutra u novom evropskom poretku koji se stvara pod okriljem moćnog Njemačkog Rajha, zauzeli ono mesto koje nam prema našoj snazi i vrednosti pripada”. SPC je snažno radila na novom, fašističkom društvu koje je tražilo svoje mjesto među povlašćenim nacijama „novog poretka“. Za posebne zasluge u širenju nacizma Hitler je odlikovao Nikolaja Velimirovića, episkopa žičkog i ohridskog. Nega je, SPC proglasila svecem!

APEL STIDA POTPISALI BROJNI INTELEKTUALCI

Kolaboraciju sa nacističkom Njemačkom i izgradnju „novog poretka“, u posebnom “Apelu srpskom narodu”, oduševljeno su prihvatili najveći duhovni i naučno-umjetnički autoriteti Srbije. Iz Apela, objavljenom u „Vremenu“, od avgusta 1941. godine, među ostalim, piše:

„Srpski narod doživljava teške dane. U ovim sudbonosnim časovima, dužnost je svakog Srbina, svakog pravog domoljuba, da svim svojim snagama pomogne da se u zemlji sačuvaju red i mir, jer je samo tako moguće da se izvrši veliko delo nacionalne obnove otadžbine i našem napaćenom narodu obezbedi bolja budućnost.

U trenutku kad ogromna većina našeg naroda jasno uviđa da je to jedini put našeg nacionalnog spasenja, šaka tuđinskih plaćenika i sabotera po naredbama zločinačkog boljševizma svojom bezumnom akcijom dovodi u pitanje sve napore na sređivanju naših prilika i namerno pokušava da u zemlji izazove požar uništenja i istrebljenja, u varljivoj nadi da će time nešto pomoći svojim gospodarima.

Razbojničke bande sastavljene od komunista i odbjeglih robijaša koji su se odmetnuli od vlasti upropašćuju narodnu imovinu, ubijaju i pljačkaju naše sugrađane i ugrožavaju živote nevinih žena i dece.

Ovim svojim nedelima ti zločinci dovode u pitanje opstanak celokupnog našeg stanovništva, cele nacije. Svaki pametan i trezven Srbin, svaki dobronamerni sin ove zemlje koji misli svojom glavom shvata opasnosti koje nam prete. Njegova su strahovanja opravdana kad se imaju na umu opasnosti kojima je jedna pobeđena zemlja izložena kada se u njoj pomuti mir. Njegovo je gnušanje izazvano naročito kada se na ponudu pobjednika za lojalnu saradnju odgovara pucanjem iz zasede. Ovakav mučki i nedostojan način borbe ne odgovara viteškom duhu našeg naroda i baca tešku ljagu na celi srpski narod.

Naš narod nije kumunista, niti ima ma kakve veze sa ovim međunarodnim rušiocima najsvetijih tekovina evropske kulture. Zbog toga ne smemo skrštenih ruku gledati kako nas na naše oči guraju u ponor. Ne smemo dopustiti da usled njihovih zločina i ovaj dio naše zemlje, ovo ostrvo spasenja celokupnog srpskog naroda bude, ugroženo, a naš narod desetkovan i progнан iz svojih domova.

Kucnuo je poslednji čas da se prenelo i ustanemo u odbranu svog opstanka.

Dužnost je svakog pravog srpskog rodoljuba da svim silama nastoji da se onemoguće paklene namere komunističkih zločinaca.

Zato pozivamo celokupan srpski narod da odlučno u svakoj prilici i svimsredstvima pomogne našoj vlasti u borbi protiv ovih zlotvora srpskog naroda i njegove budućnosti“.

“PREDAJEM ETIKU, A NE KAKO SE SVIRA U DIPLE”

Ovaj tekst, da čovjek ne povjeruje, potpisali su najugledniji srpski intelektualci, akademici, njih više od stotinu, te još na stotine drugih uglednikani crkvenih dostojanstvenika:

Episkop niški dr. Jovan, episkop zvorničko-tuzlanski Nektarije, episkop budimljanski Valerijan, vikar Nj.Sv. Patrijarha, Milan Aćimović, Dimitrije Ljotić, doktor Jovan Radonjić, senator i član Srpske kraljevske akademije, dr. Aleksandar predsjednik Srpske kraljevske akademije nauka, ing. Petar Micić, rektor Univerziteta Beograd, Toma Rosandić, vajar i rektor Umjetničke likovne akademije, Petar Konjović, rektor Muzičke akademije, Veljko Petrović, književnik i član Srpske kraljevske akademije, Đoka Jovanović, vajar i član Srpske kraljevske akademije, dr Miloš Moskovljević, prof. Više pedagoške škole, dr Ivan Arnovljević, prof. Univerziteta, Sima Pandurević, književnik, dr Viktor Novak, prof. Univerziteta, dr Miloš Trivunac, dekan i profesor Univerziteta, dr Radivoje Kašanin, dr Jovan Đorđević, profesor Univerziteta, dr Ivan Đaja, prof Univerziteta, dr Miloje Milojević, prof. Muzičke akademije, Stevan Hristić, prof. Muzičke akademije, Mihajlo Popović, protojerej, Dušan Vasić, protojerej, Milorad Mihailović, protojer i tako dalje i dalje, daleko od časti.

Jedini srpski inetektualac, Miloš Đurić, profesor filozofije i helenistike, nije želio potpisati sramni Apel. Kad mu je to ponudio profesor Muzičke akademije, Stevan Hristić, profesor Đurić je kekao: “Dragi kolega, ja ne predajem studentima kako se svira u diple. Ja svojim studentima predajem etiku!”. Profesor Đurić je potom zatvoren u logor „Banjica“. Nedićev režim je odlučio da ga pusti, jer bi likvidacija najpopularnijeg profesora beogradskog Univerziteta imala velik utjecaj na narod.

PROČITAJTE DEDIJERA I MILETIĆA

Ta i takva „antifašistička“ Srbija Diktatora je ubijala i proganjala ne samo Jevreje i Rome, već i najbolje sinove Srbije. Njih stotine hiljada je pobjeglo u Bosnu I Hercegovinu i bili su najbrojniji borci Titove Narodno-oslobodilačke borbe. U BiH su došle i stotine hiljada Slovenaca, Hrvata, Crnogoraca i drugih antifašista. Diktatore Srbistana, ako iko ima pravo da za sebe kaže da je antifašistička država, onda je to Bosna i Hercegovina. Slovenija, Makedonija i Crna Gora su bile pokorene od njemačkih, bugarskih i talijanskih fašista, Hrvatska ustaška država i Nedićeva kolaboracijska Srbija su stale uz Treći Rajh.

Ustaška Hrvatska je izvršila genocid nad Srbima, a Nedićeva nacistička Srbija nad Bošnjacima, o čemu srbistanski Diktator može pročitati u knjizi akademika Vladimira Dedijera i Antona Miletića „Genocid nad Muslimanima 1941-1945 godina“, kao dio projekta Velike Srbije četničkog ideologa Stevana Moljevića. (Piše: Ekrem AVDIĆ)

Date: 07-11-2018